

Име, презиме, фамилия:	Виктория Стоянова Белухова
Имейл:	v_belyhova@abv.bg
Населено място:	Велинград
Училище:	СОУ „Св. св. Кирил и Методий“
Заглавие на тема:	<i>„Каза си, че трябва да измисли пътя, за да успее да се върне.“</i>

**** Започнете разработката си на 2-ра страница на документа.***

Кое е най-лошо нещо на света? Глад, епидемии, природни бедствия, апокалипсис? Не, по дяволите, не! Нищо от тези неща не може да се сравни с това човек да изгуби себе си. Всичко, което изброих по-горе, ще ни отведе към нашата смърт, но какъв срам ще е да умрем, забравили кои сме? Но какво ли право имам аз да говоря така, след като съм жена на двадесет и четири години, която някога си е позволила смелата мечта да стане актриса, а сега единственото, което разиграва, е фалшиво удоволствие пред шепа перверзна публика. А най-лошото е, че все още смятам, че мога да събера достатъчно пари, за да отида в град с по-големи възможности, а от вече една година работя като проститутка и не намирам сили да спра.

Да, учудена ми публико, аз съм проститутка. И работният ми кодекс изисква да се гордея с това, защото, видиш ли, предлагала съм тялото си, но душата и сърцето ми все още са си били мои. Каква ирония! Както всички останали новодошли не бях способна да си забраня да се влюбвам в клиентите си. Затова оставих сърцето и душата си в ръцете на първия отчаян мъж, току-що развел се, очакващ от мен да изслушам проблема му, а после да го накарам да забрави. И аз, глупачката, реших, че е изпитал повече от физическо привличане към мен и че този изблик на чувства е изключително рядък в нашата професия.

Грешка! В „кариерата“ си съм се срещала с толкова хленчеци мъже, че вече на пръсти не се броят. Гледаш ги – силни, уверени, а пред една проститутка – деца. Никой никога повече не ме трогна не защото не бяха красиви или мили с мен, а защото единственото, което можеха да трогнат, беше тялото ми. От мен просто не беше останало нищо друго. Бях раздала онова, което другите момичета ми бяха казали да пазя, а сега вършех работата си с такава лекота, че още на първия месец забравих, че трябва да ме е срам от нея и че трябва възможно по-бързо да я напусна, за да изпълня мечтата си.

Каква мечта? Вече не я помня. Не помня какво съм очаквала от живота. Наистина ли исках да стана актриса, или беше от онези детски фантазии, през които сме минали всички. Обичах ли да се преструвам на някой друг, или беше просто игра от кварталните улици. Вече дори с родителите си съм загубила връзка, така че погледнато в общ план, нямам никого и няма кой да ми напомни какво съм искала за себе си.

Коя бях аз всъщност? Помня името си – казвам се Джулия. Но колко много момичета още се казват Джулия. С какво аз бях по-различна от тях? С какво бях по-различна от всички момичета, без значение как се казваха? Отговорът се забива в гърлото ми всеки път – аз съм проститутка.

И какво? Печеля парите си напълно легално. Имам и работно време, както и работно облекло. Обслужвам клиентите си и моето задължение е те да останат доволни. Не правят ли всички работещи жени така? Колко съм глупава само. Опитвам се да заблудя себе си от една година, че онова, което правя, не ме изравнява със земята. Твърде заета съм да се убеждавам, че съм точно толкова достойна, колкото и другите, че не съм разбрала кога съм стигнала това ниско ниво, на което се намирам в момента.

Как да се върна, аз не зная. Нямам вече къде да се върна. Нямам и накъде да продължа. Понякога си мисля, че ако успея да започна отначало, нещата ще се наредят. Но проблемът е, че все още не съм открила своето начало и нямам никаква идея къде да го търся. Дали в Северна Каролина, или на градската гара, където пристигнах преди тринадесет месеца? Вървя по улиците на града, разминавам се с хората и ме е срам да ги погледна. Никой не знае каква съм, но ме е страх, че ще го прочетат в очите ми. Ходя с прекалено гордо вдигната глава и гледам сградите наоколо, но никога по-ниско, защото там са моите въображаеми съдници.

Не бях ли аз момичето, което допреди малко разправяше, че е толкова ниско, та чак е под земята? А сега твърдя, че се опитвам едва ли не да съм над останалите. Продължавам да смятам, че съм глупачка не защото не знам как да се държа в обществото, а защото не знам какво правя в таксито, което ще ме отведе в бара. Ще отида там, ще седна на една маса, редовните ми клиенти ще дойдат при мен, ще ги „ощастливя“, а после ще си тръгна тайно, защото знам, че те не искат да се събуждат до мен. А някога твърдых, че съм момиче с принципи...

Една от другите проститутки ми каза, че ако искам да се върна, първо, трябва да намеря къде, а после сама да си построя пътя дотам. Тя очевидно искаше да се връща всяка вечер в бара, а павираната уличка, която водеше до него, беше отдавна построена. Явно ни беше по-лесно да вървим по отъпканото, вместо да запретнем ръкави и да си създадем дори най-малката пътечка, която да ни отведе към свободата. И после какво? Щяхме да сме като затворниците, които са били

вкарани зад решетките по време на Втората световна война, а когато са излезли, светът е бил толкова различен, че вече не са били сигурни дори коя година е било.

Иска ми се да кажа на шофьора да спре колата, да изскоча и да бягам. Но накъде? Къде да отида? Забравила съм къде трябва да се върна и нямам сили да създам пътя, по който да вървя. Казах си, че трябва да го измисля този път, за да успея да се върна. Казах си, че мога да започна още от днес. Казах си, че мога да прекъсна работа, да изтегля парите си и после да замина нанякъде. Казах си, че мога да водя по-добър живот. Казах си много неща, но единственото, което направих, беше да платя на шофьора, а после да отворя вратата на бара и да седна на проклетата масичка, пушейки цигара, очаквайки клиентите си и готова отново да продам тялото си...